

Europa har mistet troen på fremtiden

IBEN THRANHOLM

Mange af Europas nuværende ledere er barnløse. Det er symptomatisk for et kontinent, der har mistet håbet og troen på sig selv.

Iben Thranholm er journalist og foredragsholder

HVAD HAR ANGELA Merkel til fælles med Emmanuel Macron og Theresa May, ud over at deres efternavne starter med M, og at de leder Europas største nationer?

De er alle barnløse. Og det er de langtfra ene om. Adskillige af Europas politiske ledere er barnløse. Dette gælder Hollands Marc Rutte, Italiens Paolo Gentiloni, Schweiz' Simonetta Sommaruga, Sveriges Stefan Löfven, Luxembourgs Xavier Bettel, Skotlands Nicola Sturgeon og formanden for EU-kommissionen, Jean-Claude Juncker.

Kunne det skyldes, at de tilfældigvis alle er ufrivilligt barnløse?

Måske, men næppe.

De er snarere billeder på en kultur, der har mistet håbet, troen på sig selv og derfor også lysten til at reproducere sig selv.

Samtidig er de præget af globalisme, hvor man ikke er bundet til hverken familie, nation eller kultur.

En ny EU-finansieret forskningsrapport med titlen 'No Kids, No Problem!' afslører, hvordan personlige og kulturelle faktorer former holdningerne til frivillig barnløshed i Europa. Europæere er i stigende grad mindre tilbøjelige til at se barnløshed som et problem.

AT ANGELA MERKELS barnløshed er symptomatisk og afspejler tilstanden i hendes eget land, viser de alarmerende lave fødselstal ifølge statistikkerne.

En tredjedel af alle tyske kvinder har ik-

KRISTENDOM. Europa har glemt og forkastet sine kristne rødder og i stedet omfavnet et hedonistisk selvcentreret liv med uforpligtende sex og uden ret mange børn. Det er døden for det gamle kontinent, mener dagens kronikør. Arkivfoto: Jan Dagsø

ke selv født bare et enkelt barn, mens tallet er helt oppe på 40 procent, når det gælder kvinder, der har taget en universitetsuddannelse.

Tysklands forsvarsminister, Ursula von der Leyen, har sagt, at medmindre fød-

selsraten stiger, kan landet lige så godt lukke og slukke.

En nylig undersøgelse, som er foretaget af Institut National d'Études Démographiques, viser, at en fjerdedel af de europæiske kvinder, der er født i 1970'erne,

sandsynligvis vil forblive barnløse.

I Theresa Mays England var hver 9. kvinde født i 1940 barnløs i en alder af 45 år.

Tallet for dem, der er født i 1967, er en femtedel.

Det er manglen på identitet, der er vores egentlige problem i forhold til bekæmpelsen af radikalisering

nesker og alene Tyskland med 20 millioner.

EUROPA MANGLER arvinger. Kan det derfor tænkes, at der er en sammenhæng mellem de mange europæiske leders barnløshed og deres syn på masseindvandring?

Repræsenterer de en kultur, der for længst er holdt op med at interesse sig for næste generation og i stedet dyrker visionen 'jeg-vælger-mig-selv'-livsstilen, hvor det at give livet og traditioner videre er uinteressant i forhold til dyrkelsen af individets nærmest uindskrænkede frihed og rettigheder?

Lad mig slå fast, at man er ikke et dårligere menneske, fordi man enten ikke kan få eller ikke vil have børn.

Men hvis for mange i et samfund frivil-

fødselsraten skal op på 2,1 barn per kvinde, hvis en nation skal reproducere sig selv, og det tal er der stort set ingen nationer i Europa, der når.

Kommer fødselsraten ikke længere op, vil Europa over de næste 40 år ifølge en FN-rapport skrumpes ind med 100 millioner men-

ligt vælger barnløshed, har det konkrete konsekvenser for kulturens og civilisations overlevelse.

NÅR ANGELA Merkel har ladet 1,5 millioner immigranter strømme ind i Europa, er det ikke kun, fordi Tyskland føler sig forpligtet til at hjælpe mennesker i nød og på flugt fra krig og er plaget af skyldfølelse oven på to verdenskrige.

Det handler også om økonomi, for det er brug for ny arbejdskraft til at holde velfærdsmaskinen i gang, hvis ikke tyskerne selv kan producere nye borgere nok til at tage fat.

Men det handler også om en dybereliggende eksistentiel krise, som hverken politikere eller befolkninger endnu har erkendt og derfor heller ikke taler om.

Den engelske journalist Douglas Murray udgav for kort tid siden bogen 'The Strange Death of Europe' (Europas besynderlige død).

Han hævder, at Europa er i færd med at begå selvmord, eller at dets ledere har besluttet sig for at gøre det.

For Murray handler det ikke kun om lave fødselstal, men om, at vi er i gang med at slå vores egen kultur ihjel, fordi vi gennem indvandringen fylder vores kontinent med folkeslag, der har helt andre traditioner, religion og kultur end os selv.

Faren for ødelæggelse af vores egen kultur kommer ikke nødvendigvis kun udefra, hvis man skal følge Murrays tankegang, men også indefra.

VORE POLITISKE ledere, der ikke selv har prioriteret familieforøgelse, virker heller ikke, som om de synes, det er noget stort problem, hvis den europæiske kultur

“

Det virker nærmest latterligt, hvis en politiker i dag står frem og vil forsvare og kæmpe for det gode gamle Europa

hvis en politiker i dag står frem og vil forsvare og kæmpe for det gode gamle Europa.

JEG ER ENIG med Murray i, at Europa begår selvmord og har mistet lysten til at kæmpe for sin kultur og reproducere sig selv.

Men hvad jeg ikke er enig med ham i, er hans påstand på om, der ikke er nogen direkte årsag til masseindvandringen som sådan. Murray får det at lyde, som om indvandrerne lige pludselig var her, uden at man egentlig kan forklare, hvordan det skete. Murray vil ikke spekulere i det, siger han.

Det vil jeg til gengæld gerne. Efter min opfattelse kom masseindvandringen, fordi vores egen kultur er syg. Dødssyg.

Barnløsheden er blot et symptom på en langt alvorligere sygdom, som har bredt sig i store dele af den vestlige verden.

Et af sine hovedværker med titlen 'Sygdommen til døden' beskriver Søren

skulle gå tabt.

Sveriges tidligere statsminister Fredrik Reinfeldt har på nærmest masochistisk vis omtalt traditionel svensk kultur som »barbarisk«, hvorimod den fremmede kultur, der kommer udefra, opfattes som berigende. Det virker nærmest latterligt,

Kierkegaard, hvordan et menneske, der undlader at forholde sig til den åndelige dimension af selvet, vil blive fortvivlet, miste håbet og miste sig selv.

Hvad Kierkegaard taler om, er den åndelige død, som er langt værre end den fysiske død.

Hvor mange gange har historien ikke vist, at modige mænds og kvinders heroiske død kan betyde genoprejsning for en hel nation.

Det er den åndelige død, der lægger kulturene øde og får mennesker til at sygne hen og miste livsgejsten.

Når europæerne ønsker at begå selvmord, er det, fordi man har afvist livets kultur, som Europa oprindeligt bygger på, nemlig kristendommen.

Der findes næppe noget skrift i vor kultur om liv som Bibelen.

En bog, de fleste europæere er holdt op med at læse og leve efter for i stedet blindt at kaste sig over selvhjælpslitteraturen.

POSTMODERNISMEN består basalt set i at gøre en dyd ud af handle stik imod De Ti Bud, tvinge sin egen vilje igennem og sætte sig selv i centrum i stedet for næsten.

Derfor bliver det at få børn for stor en byrde, men frihedsfølelse er en kortsigtet fornøjelse, for en kultur kan ikke overleve på disse ikke-værdier.

Når vores kultur tilsyneladende alligevel har kunnet blomstre i årtier, er det, fordi vi har levet højt på en opsparet kapital fra de mange århundreder, Europa var kristent.

Ironisk nok er det nu indvandrere, der

“

Barnløsheden afspejler en kultur uden håb om en fremtid

som helst, der er mere sikker på sig selv end os.

Det er manglen på identitet, der er vores egentlige problem i forhold til bekæmpelsen af radikaliseringen.

Islam er en meget selvbevidst religion, der har et svar på alle eksistentielle, moralske og politiske spørgsmål.

Vi ved ikke længere, hvem vi er, fordi vi har mistet vores kulturelle og kristne identitet.

Den moralske relativisme, der har erstattet kristen moral, giver ikke nogle klare argumenter for, hvorfor vi egentlig skal sige nej til sharia og islamiske normer.

Der findes ikke noget, der er mere sandt end andet. Relativismen har gjort os tøvende og usikre på os selv, og således har vi mistet viljen til at kæmpe sammen for vores kultur. I stedet vælger de fleste bare sig selv, egen karriere og et uforglittende sexliv.

OVER FOR DEN ufrugtbare og usikre vestlige kultur står så islamisk kultur, hvor det at få mange børn og stifte familie er kernen i mange muslimers livsopfattelse.

Her er det individet, der tjener samfundet og fællesskabet, og ikke omvendt som i velfærdsstaten, hvor individet op-

bringer Gud tilbage til kontinentet. Da vi vendte kristendommen ryggen, fik vi islam i stedet for.

Murray peger på, at det kunne have været hvem

fatter staten som en gud, der skal sørge for dem fra vugge til grav, og som ikke engang kræver, at de giver andet tilbage end ussel mammon, nemlig skat.

Den tyrkiske præsident, Recep Erdogan, sendte for nylig et klart budskab til tyrkerne bosiddende i Europa: »Få 5 børn hver, og Europas fremtid er jeres«, sagde han.

En imam bosiddende i Belgien udtalte i et tv-interview, at europæerne nok har demokrati, men muslimer har demografi.

Den muslimske verden behøver egentlig ikke angribe Europa hverken militært eller gennem terror, for om blot et par årtier vil den muslimske befolkning udgøre en majoritet, fordi de føder flere børn. Islam tillærer nu Europa fertilitet, fødsler og familie værdier.

Det er værdier, som også kristendommen tilførte europæisk kultur i århundreder, men som som sagt blev forkastet til fordel for kortsigtet individualisme og hedonisme.

FAMILIEN HAR altid været kernen i den kristne kultur.

Men stort set ingen politiske partier i Europa opfordrer vælgerne til at stifte familie og få børn for at løse det demografiske problem.

Heller ikke kirken har meget at sige om familien.

Det er kun damebladene, der viser et stilleben af et idyllisk familieliv rundt om langbordet med økologisk rabarberkompot dyrket i haven.

Den nu afdøde Andrew Breitbart, der var grundlægger af Breitbart News, sagde, at politics is just downstream of cul-

turen, dvs. at politik blot er et resultat af kulturen.

Den mest nærliggende danske omskrivning er sætningen om, at et folk får de politikere, som det fortjener.

De barnløse politikere er derfor blot billeder på, hvad der rører sig i befolkningen, som er kendetegnet ved åndelig udmattelse og livstræthed.

Derfor nytter det heller ikke bare at skyde skylden på politikerne for problemer med masseindvandring, for det er et kollektivt problem, som starter ved den enkeltes forhold til sig selv og næsten og synet på livet.

Når europæerne ikke får særlig mange børn, er det, fordi de har mistet håbet. Barnløsheden afspejler en kultur uden håb om en fremtid, og at vi er endt i en åndelig fattigdom med en nihilistisk parole om, at menneskelivet ikke har værdi i sig selv, og det ikke er værd at sætte børn i denne slemme verden.

Selv mordet begås kun, når intet længere giver mening, og alt håb er ude.

Den politiske debat om masseindvandring, islam og integration bevæger sig i dag på et alt for overfladisk et plan.

Grænsekontrol, strammere regler og mere overvågning løser ikke problemet med, at vi har skilt sex og det at få børn ad, og især ikke, at mange har mistet håbet om en fremtid.

Først når Europa kommer ud af denne eksistentielle krise og genfinder troen på sig selv, vil vi være i stand til at tage imod fremmede uden at udsetles os selv.

IBEN THRANHOLM